Mioara Musteata

Timpul schimbării

Se pregătea de ploaie. De la adăpostul sigur al balconului - ca un neg de oţel şi sticlă iscat pe faţada netedă a casei - Lia privea norii gălbui, plini de apă, care stăteau să-şi sloboadă şuvoaiele asupra oraşului.

Nu-i plăcea ploaia, deşi era nevoită să-i accepte utilitatea. Soarele dur al miezului de vară înfierbîntase asfaltul străzilor, copsese zidurile oraşului şi făcuse din locurile de joacă ale copiilor generatoare de praf. Aerul tremura - fierbinte - deasupra aleilor, îmbîcsit cu mirosuri răscoapte. Cei cîţiva copaci din faţa casei aveau frunzele pleoştite şi prăfuite. Totul în jur invoca ploaia ca pe o purificare.

Căscă prelung, cu poftă şi se cuibări în fotoliul mare şi încăpător în care-ar fi încăput fără probleme încă două ca ea. După gradul de somolenţă în creştere îşi putea da seama că ploaia stă să-nceapă. Totuşi, nu putea adormi încă. Era stăpînită de încordare, aştepta eliberarea adusă de primul fulger.

Norii, tot mai întunecaţi, coborîseră deasupra oraşului părînd la un întins de mînă.

În tăcere, plafonul de nori păru să se spargă în bucăţi, crăpăturile luminoase cuprinzînd tot cerul. Din urmă, bubuitul grav al tunetului anunţă dezlănţuirea artileriei celeste. Prima picătură căzu cu un plesnet înfundat. Florile de lumină ale fulgerelor cuprinseseră tot cerul. Bubuitul tunetelor făcea să zuruie geamurile.

Se ghemui în fotoliu cu capul pe unul dintre braţe şi peste ochii plini de lumina fulgerelor pleoapele coborîră grele.

***

Se făcea că era la munte, în satul din care plecaseră părinţii ei să-şi caute norocul la oraş. Stătea pe prispa casei bătrîneşti şi privea norii care începeau să umple cerul îngust dintre munţi. Bunica ei ieşi din casă şi se aşeză lîngă ea. După un timp, o mîngîie blînd pe păr şi-i zise:

- E timpul. Ploaia o să-nceapă în curînd.

Ea încuviinţă, ştiind - cumva - ce avea de făcut.

Ocoli casa îndreptîndu-se spre grădina din spatele ei şi, de acolo, spre pădure. Deşi coasta era abruptă, urca cu uşurinţă găsind fără greş cele mai bune puncte de sprijin, afundîndu-se în pădure spre un loc binecunoscut. Ajunsă în vîrful coastei, se opri o clipă ascultînd liniştea. O chemare îi atinse mintea.

„Grăbeşte-te!”, îi spunea, deşi nu în cuvinte.

Începu să coboare, grăbind pasul. Foşnetul paşilor săi era singurul sunet care tulbura tăcerea. Se simţea în jur o aşteptare înfrigurată pe care-o ştia că-i legată de ea.

O poiană ascunsă se deschise între copaci. În mijlocul poienii, un stei de piatră cu vîrful retezat se înălţa spre cer. În jurul steiului, şapte pietre rotunde cu simboluri stranii săpate pe partea îndreptată spre cer. Pe o parte a steiului, trepte netezite de îndelungată folosire deschideau calea spre vîrf. Sub poala pădurii se ghiceau fiinţe în aşteptare.

Urcă treptele steiului. Un simbol cioplit acoperea suprafaţa netedă de deasupra. În mijloc, conturul unui corp omenesc. Se întinse pe piatră, potrivindu-se cu atenţie în conturul cioplit. Capul i se odihnea în căuşul săpat în piatră, iar ochii aţintiţi spre cer pîndeau apariţia primului fulger.

De parcă n-ar fi aşteptat decît sosirea ei, primul fulger umplu cerul de lumină.

Pietrele rotunde ce înconjurau steiul prinseră acea lumină şi-o adunară în simbolurile săpate pe ele care începură să lucească blînd. Simbolul din jurul ei începu să lucească şi el. Fiecare fulger aducea un adaos de lumină în simboluri. Şi, cu fiecare adaos de lumină, conştiinţa ei se lărgea. Cuprinsese mai întîi doar vîrful steiului, ajunsese apoi la cercul pietrelor, se-ntinsese peste poiană, apoi atinsese vietăţile de sub copaci şi copacii înşişi.

Lumina celor şapte pietre se tot înălţa, pînă ce atinse lumina din vîrful steiului. Atunci, o cupolă de lumină se înălţă în mijlocul poienii şi ea ştiu cine era şi care-i erau îndatoririle.

***

Se trezi amorţită, căutînd să-şi amintească ce visase. Dar razele soarelui, care umpluseră balconul de lumină, alungară ultimele crîmpeie din vis. Cerul era senin, fără urmă de nor - părea că ploaia însăşi fusese doar un vis. Deschise fereastra şi aerul reavăn ce năvăli în balcon îi dovedi că într-adevăr plouase. Rămăsese totuşi o amintire din vis. Avea impresia că bunica ei este pe moarte. Se înfioră de idee şi-şi promise s-o sune chiar în acea seară. Îşi trecu mîna prin păr şi privi mirată la frunza ce pluti alene spre pămînt.

Plecase spre satul de munte a doua zi după ce vorbise la telefon cu bunica ei. Îşi aranjase plecarea mînată de o grabă nedefinită, dar imposibil de stăpînit. Mama ei se oferise s-o însoţească dar, cumva, ştiuse că trebuia să meargă singură.

Bunica o întîmpinase vioaie, ca de obicei, netrădînd nici un semn de boală. Şi totuşi, nu-şi putea alunga impresia că timpul bătrînei era pe sfîrşite.

Stăteau împreună pe prispa casei, privind stelele. Vorbiseră pînă atunci despre multe lucruri. Despre familie şi despre prieteni, despre viaţă şi despre planuri de viitor. Se vedea însă că bătrîna nu spusese încă ce avea pe suflet. Părea c-o tot învăluia, căutînd o cale să-nceapă.

În răcoarea nopţii înconjurate de miresmele pădurii glasul bunicii prinse să depene o poveste.

- Demult, cînd lumea era încă tînără şi oamenii încă nu stăpîneau pămîntul, ci mai degrabă pămîntul îi stăpînea pe ei, în aste locuri s-a aciuat o familie. Se afundaseră în sălbăticie, fugind din calea unora ce năvăliseră asupra satului lor şi le luaseră neamurile în robie. Cătaseră drum spre aceste meleaguri căci le ştiau temute de toţi, umblînd vorba că ar fi

bîntuite de oarece spirite. Poate că nu s-ar fi încumetat la asta dacă bărbatul n-ar fi cunoscut unele taine - cînd se-ntîmplase necazul el fiind ucenic al vraciului din sat. Ştia, de-o pildă, că într-un loc bîntuit de spirite trebuie mai întîi să le ceri îndurarea. Spiritele nu sînt bune sau rele după înţelesul omenesc şi de aceea de cele mai multe ori oamenii nu pot să le priceapă, ajungînd să le fie frică de ele - aşa cum se tem de orice lucru pe care nu-l pricep. În fiece seară şi dimineaţă, bărbatul căuta să intre în legătură cu acele spirite bănuite că ar bîntui pe-acolo, dar, dacă l-au auzit, nu i-au dat nici un semn. Pe de altă parte, nici nu i-a supărat nimeni în drumul lor. Ajungînd în aceste locuri, s-au hotărît să se oprească. Se spune că prima colibă ar fi fost ridicată chiar pe locul casei mele. Pe-atunci pădurea ajungea pînă la rîu şi ascundea coliba de ochii iscoditori. După cum vezi, apa nu era departe, pădurea gemea de vînat şi - coliba fiind chiar sub coastă - lesne te puteai ascunde în pădure dacă apărea oarece primejdie.

Ajunsă aici cu povestea, bătrîna se opri cuprinzîndu-şi umerii cu palmele. Răcoarea nopţii se-nteţise şi fata se pomeni mirîndu-se că-şi simţea picioarele îngheţate.

- Haidem în casă, o îndemnă bătrîna. Om bea un ceai cald şi, dacă nu eşti obosită, ţi-oi povesti mai departe.

Odaia bunicii nu se schimbase prea mult de la ultima ei vizită. Aceleaşi perdele de borangic ascundeau fereastra înaltă şi largă, soba de teracotă din colţ - în care ardea un foc molcom ce răspîndea în odaie un miros plăcut de răşină - era tot cum o ştia. Pe pereţii spoiţi cu alb erau întinse scoarţe ţesute în casă, iar din salteaua patului de lemn se răspîndea miros proaspăt de fîn. Fata îşi amintea cît se chinuise maică-sa s-o convingă să schimbe patul de lemn cu ceva mai modern. Bunica doar clătinase din cap şi spusese că ştia ea mai bine ce le pria oaselor ei.

Cu cana de lut plină cu ceai de măceş în mînă, se ghemui într-un colţ de pat şi-şi îndemnă bunica să-şi continuie povestea.

- Trecu o vară şi apoi mai multe. Timpul trecea şi nici picior de om nu se abătuse prin părţile astea. Femeia era mulţumită, aveau mîncare din belşug, copiii îi creşteau sănătoşi şi plini de vigoare - de parcă o vrajă era stăpînă asupra ţinutului. Văzuse multe mame care-şi plîngeau pruncii ucişi de boală şi-i fusese frică să n-o ajungă şi pe ea asemenea pacoste. Cînd se aşezaseră în acel loc avea doar un băiat care nu-nvăţase încă a merge, între timp mai născuse încă doi băieţi şi apoi mezina - ce-i lumina privirile şi-i trezea temeri nelămurite căci se născuse cu părul alb, ca moşnegii.

Fata tresări, privindu-şi cu luare-aminte bunica. Din cîte îi spuseseră, şi ea se născuse cu părul alb, cu toate că după aceea se mai închisese, trecînd prin galben spre blond-cenuşiu. Bunica clătină din cap, zîmbindu-i:

- Da, da. Aşa te-ai născut şi tu. Cu părul alb ca zăpada, cu pieliţa obrazului albă şi ochii precum cerul - un înger care căta la lume cu ochi serioşi. Eram acolo cînd te-ai născut şi n-ai scos nici un ţipăt - de credeau doctorii c-o fi ceva cu tine. Dar s-a dovedit a nu fi nimic. Copil mai sănătos ca tine n-am văzut, să nu ştie ce-i aia boală.

Mai stătu o clipă, zîmbind unor imagini doar de ea văzute, apoi clătină din cap:

- Eh, să ne întoarcem la poveste. Femeia - cum ziceam - era mulţumită, deşi se gîndea că va veni timpul să pornească iar în pribegie. Nu de alta, dar băieţii creşteau şi cum ar fi putut ei să-şi întemeieze o familie în acea pustietate? Iar a le da drumul să plece de capul lor nu-i era

la îndemînă. Bărbatului însă, de la un timp, începu să i se urască. Îi plăcuse să vîneze, dar acum i se părea că vînatul i se aşează singur în bătaia săgeţii, de-ar fi putut şi feciorul cel mai nevîrsnic să-l săgeteze. Încercase el să intre în legătură cu spiritul acelui loc - cum învăţase cîndva de la vraciul căruia îi fusese ucenic - dar, deşi uneori simţea ceva, nu primea nici un semn c-ar fi fost auzit. Nici acasă cu ai săi nu-l prea îndemna inima să stea, i se urîse să tot facă mereu aceleaşi lucruri şi să n-aibă a schimba o vorbă legată decît cu nevastă-sa. Şi-a găsit atunci un mod de petrecere - fără să-şi dea seama că astfel chema nenorocirea asupra lui. Nu mai săgeta vînatul ce-i apărea înainte, căuta în cotloane şi văgăuni să găsească puii cu carnea fragedă. Şi, cu cît căuta mai mult, cu atît îi creştea înverşunarea. Aşa că, atunci cînd găsea vizuina, nu se mulţumea să ia doar un pui, ci-i ucidea şi pe ceilalţi - ba mai stătea la pîndă să ucidă şi mama. Femeia vedea că omul ei nu mai era cum îl cunoscuse şi îşi tot muncea mintea căutînd să-şi dea seama ce duh rău a pus stăpînire pe el. Căutase să-l iscodească, dar el o repezise cît colo. Se gîndise că poate-ar fi fost bine să plece, să caute alţi oameni. Dar era încă prea devreme, copiii erau încă prea mici şi n-ar fi putut face faţă unui drum prin sălbăticie. Apoi, apropierea de oameni s-ar fi putut dovedi cu primejdie. În acele timpuri, cînd vedeai străini mai lesne puneai mîna pe arme decît să-i aştepţi cu masa-ntinsă. Îşi puse deci nădejdea în milosîrdia Mamei Pămînt - cum le era credinţa pe vremea aceea - şi continuă să-şi vadă de gospodărie şi să-şi îngrijească pruncii. Mai avea ea o supărare - şi-i venea şi mai greu cînd vedea că nu se poate sfătui cu bărbatul: mezina se dovedise a avea o fire tare capeşă şi întortocheată. Una-două, se afunda în pădure şi nu-i mai ştia de urmă cît era ziua de lungă. În loc să stea cu ea - învăţînd toate cîte trebuie ştiute într-o gospodărie - pleca hai-hui pe coastă şi se-ntorcea la lăsatul serii cu fragi sau ciuperci, sau doar c-o legătură de vreascuri, ciufulită şi zgîriată, dar cu ochii strălucind. Cînd o-ntreba pe unde-a umblat îi răspundea moale „prin pădure” şi privea parcă dincolo de casă, spre lucruri numai de ea ştiute. Şi-o privea parcă neîncrezătoare cînd îi spunea că pădurea ascunde primejdii. Apoi o liniştea sfătos - de parcă i-ar fi fost mamă, nu fiică - spunîndu-i că pădurea le era prietenă şi n-o păştea nici o primejdie.

Sub vraja glasului molcom al bunicii, Lia îşi simţea pleoapele tot mai grele. Se cufundă în vis, uşor, trecînd din realitate în poveste.

Se făcea că ea era acea fată din poveste şi, cu roua dimineţii udîndu-i picioarele, se avînta fericită pe coastă. Se opri o clipă, admirînd o floare - pe care o picătură de rouă părea un diamant tremurător. Se aplecă să soarbă mirosul picant al unei garofiţe sălbatice şi rîse cînd o boare de vînt o stropi cu roua de pe frunzele unui copac. Se afundă în pădure, ascultînd încîntată ciripitul păsărilor şi foşnetul frunzelor şi paşii tupilaţi ai animalelor. Un pui de căprioară se apropie curios de ea, cînd fu întors din drum de un muget grav al mamei - care era mai puţin încrezătoare. Rîse iar. Căprioara îi amintea foarte tare de propria ei mamă. De ce-or fi mamele mereu îngrijorate? Cum poate fi pădurea primejdioasă?

Găsise un loc, în adîncul pădurii, pe care-l numise „al ei”. Era o poiană micuţă, care avea în mijloc un stei de piatră cu vîrful retezat. Pe o parte a steiului, crăpăturile şi asperităţile pietrei îngăduiau unui om agil să se caţăre pînă-n vîrf. Întinsă în vîrful acelui stei, cu ochii închişi şi încălzită de razele calde ale soarelui, stătea ore în şir ascultînd glasul pădurii. Alteori se ridica în picioare şi privea pădurea ce se întindea în jur ca un amfiteatru, privind-o la rîndul ei. Cînta atunci pădurii, căutînd să-i arate cît o face de fericită. Şi i se părea ca pădurea o asculta. Găsise şi nişte pietre rotunde, pe care le aşezase în jurul steiului şi pe care-şi imagina că - nevăzute - spiritele pădurii se aşezau s-o asculte.

Se trezi dimineaţa, în lumina soarelui - îmblînzită de perdelele de borangic. Adormise în patul bunicii şi în nări îi mai stăruia încă mirosul de fîn. O adiere răcoroasă pătrundea prin fereastra

deschisă. O auzea pe bunica ei trebăluind prin curte, însoţită de cotcodăcitul găinilor. Pesemne că le dăduse drumul din coteţ şi acum le dădea de mâncare. Se ridică din pat şi se duse în camera de baie. Deşi refuzase să renunţe la patul de lemn, bunică-sa apreciase cum se cuvine confortul unei căzi de baie şi al apei curente - totuşi nu acceptase să se lege la reţea, ci preferase ca apa să fie extrasă din puţul săpat în curte.

Cînd terminară treburile de dimineaţă, se aşezară amîndouă sub umbrarul de trandafiri agăţători şi bunica îşi continuă povestea.

- Femeia îşi făcea deja socoteala c-ar cam fi vremea de plecare, cînd se-ntînplă nenorocirea. Cel mai mare dintre băieţi avea vreo optsprezece primăveri, iar mezina împlinise treisprezece. Cumpăni în sine şi-şi spuse că ar fi potrivit ca-n acea vară să înceapă a aduna merinde pentru drum pentru ca în primăvara următoare s-o pornească în căutarea altor oameni. Bărbatul începuse a-l îngădui pe cel mai mare din băieţi la vînătoare. Plecaseră într-o dimineaţă şi la lăsatul nopţii nu se întorseseră încă. Cînd şi a doua seară se lăsă fără ca ei să se întoarcă, peste sufletul femeii coborî presimţirea unei nenorociri. A doua zi în zori îşi luă copiii şi se afundă în pădure. Bîntuiră coclaurile, strigîndu-le numele. Dar numai ecoul le răspundea. Fata era la fel de îngrijorată ca şi mama. Peste pădure parcă se coborîse o întunecime. N-o mai simţea prietenoasă şi primitoare. Simţea în jur mînie şi ameninţare, umbre răuvoitoare pîndeau pe sub copaci. Sfîrşiţi de oboseală, se opriră - într-un tîrziu - pe malul unui pîrîiaş. Şi, în liniştea ce-i înconjura, fetei i se păru că aude un scîncet. Nu era omenesc, dar era plin de atîta durere că i se frînse sufletul. Se ridică şi-o luă pe urma sunetului. Văzînd-o că se ridică, ceilalţi o urmară. Puţin mai jos, pe malul pîrîului, dădură cu ochii de-o privelişte ce le încrîncenă inima. Aruncate cu nepăsare prin iarbă se vedeau rămăşiţele a trei pui de căprioară măcelăriţi, din care fuseseră luate numai părţile cele mai cărnoase. Mama puilor îi mirosea şi scotea acel scîncet sfîşietor ce-i atrăsese acolo. Din acel loc, o dîră de sînge se afunda în pădure. Fata privea şi nu putea să înţeleagă. Nu era cu putinţă ca acela ce făcuse asta să fie tatăl ei! Şi totuşi, nu putea fi altcineva. Înţelegea acum mînia pădurii. Şi mai înţelegea că acea mînie nu putea fi ostoită uşor. După legea pădurii, se cerea viaţă pentru viaţă. O cuprinse frica de ceea ce li s-ar putea întîmpla mamei şi fraţilor săi. În acelaşi timp, era sfîşiată de mila căprioarei ce-şi jelea puii.

O chemare îi atinse mintea. „Vino în poiană", îi spunea. „Prin sacrificiul fiicei, vina tatălui a fost iertată. Oamenii pot să-şi plîngă morţii." Ştiu atunci fata că tatăl şi fratele ei erau morţi. Luîndu-se după dîra de sînge, ajunseră în curînd la ei. Bărbatul era deja mort, sfîşiat cu sălbăticie. Puţin mai departe, fiul mai mare îşi dădea ultima suflare. Doar că el nu era sfîşiat, ci murise săgetat chiar de tatăl lui. În braţele mamei, cu ultimele puteri, repeta: „Am încercat să-l opresc, am încercat". Urletul neomenesc de durere al mamei stîrni ecouri în toată pădurea. Părea că pădurea însăşi jeleşte alături de ea. Dar inima mamei mai avea încă de îndurat o suferinţă. Fata se ridică şi-şi privi familia, apoi se afundă în pădure. Oricît au căutat-o după aceea, nu i-au mai dat de urmă. În primăvara următoare, femeia îşi luă cei doi fii rămaşi şi plecă departe de pădurea care-i adusese atîta suferinţă.

Bunica rămăsese cu ochii în zare, cu o privire tristă, de parcă-ar fi trăit aievea suferinţa acelei femei de demult. Lia aşteptă ce aşteptă şi, văzînd că bunica n-are de gînd să continue, o întrebă:

- Dar fata, bunico, ce s-a-ntîmplat cu fata?

Bătrîna clipi, revenind parcă de departe.

- Păi, fata s-a dus să-şi împlinească sacrificiul. Că doar asta fusese înţelegerea, chiar dacă ea nu s-a legat cu glas. Viaţa ei, pentru viaţa alor săi.

Aruncă o privire pe fereastră, cercetînd înălţimea soarelui. Apoi se ridică, deodată grăbită.

- Ei, mai bine am mînca ceva. Sîntem în crugul amiezii şi eu tot meliţ din gură, ca o moară stricată.

Nepoata rîse:

- Ştii bine că-mi place să te ascult. Şi povestea asta nu mi-ai mai spus-o niciodată.

Fu rîndul fetei să rămînă pe gînduri. Îi dădeau tîrcoale nişte amitiri, parcă în povestea bunicii era ceva teribil de cunoscut - nu povestit de alţii, ci trăit de ea însăşi. Şi, ce era cu adevărat ciudat, este că avea senzaţia că ştia ce-a făcut fata din poveste după ce s-a despărţit de ai săi.

Scutură din cap rîzînd, alungînd fantasmele. Era cam în vîrstă pentru a mai crede că poveştile sînt adevărate. Şi-n lumea modernă - cu sezoane de vînătoare şi exploatarea mai mult sau mai puţin ştiinţifică a pădurilor - nu prea mai era loc pentru spirite.

Bunica plecase şi-o auzea trebăluind pe la bucătărie. Fata alungă gîndurile şi se duse s-o ajute.

La lăsatul serii, nori grei începură să se adune acoperind stelele ce abia se iveau. Stăteau amîndouă pe prispă, iar între ele se lăsase un moment de linişte. Gîndurile fetei se tot întorceau la întrebarea pe care i-o pusese bătrîna în acea după-amiază.

I-ar fi plăcut să locuiască acolo?

Atunci, întrebarea o luase prin surprindere. Nu se gîndise niciodată la asta. Acum, era tot mai sigură de răspuns. Toată viaţa ei a trăit în oraş. Acolo îi erau prietenii, acolo era locul ce însemna pentru ea acasă. E drept că-i plăceau vizitele pe care le făcea în satul de munte şi-i plăcea să se plimbe singură prin pădurea din apropiere, dar erau doar vizite. Un timp mai lung sau mai scurt, după care se-ntorcea acasă. Iar acum stăteau amîndouă pe prispă şi fata căuta o modalitate de a-i da bunicii răspunsul la întrebare. Bătrîna însă nu dădea semne c-ar mai vrea să discute despre asta. Stătea doar acolo şi arunca cîte-o privire cînd la norii din ce în ce mai întunecaţi, cînd la fata ce stătea tăcută alături.

Într-un timp se ridică.

- Vino, îi spuse fetei, să mergem să bem o cană de ceai.

Fata o urmă. Ceaiul i-ar fi prins bine. Serile înnorate sînt reci la munte.

În odaia bunicii, ţinînd în mîinile reci cana fierbinte, fata privea pierdută aburii ce ieşeau din ceai şi se îmbăta cu mirosul lor.

- Bea, o îndemnă bunica. Îţi va face bine. Totul va fi bine.

Ridică spre ea capul, s-o privească, mirată de tonul ciudat ce i se strecurase în voce. Dar îi urmă îndemnul, căci mirosul ce se ridica din cană avea o savoare căreia nu-i putea rezista.

Goli cana dintr-o singură sorbitură prelungă. Realitatea părea să se retragă de lîngă ea, făcînd loc visului. Înainte de a se cufunda în vis o auzi pe bătrînă murmurînd.

- O să-ţi placă aici. Ai să vezi c-o să-ţi placă.

***

Despărţindu-se de ai săi, a luat calea dreaptă spre poiana cea ascunsă. Mergînd, băgă de seamă că nori negri şi grei de ploaie se strînseseră deasupra pădurii. Primul fulger a scăpărat chiar în clipa cînd a pus piciorul în poiană. Doar că n-a fulgerat doar în înălţimi ci s-a prăvălit peste unul dintre bolovanii puşi de ea în jurul steiului. Şi, cînd lumina lui s-a stins, pe faţa bolovanului a rămas săpat un simbol. Fulger după fulger, fiecare bolovan a fost încrustat de focul ceresc. La urmă, două fulgere, unul după altul, au căzut pe vîrful steiului. Acum steiul lumina în întunecimea furtunii şi fata ştiu că acela era altarul pe care trebuia să-şi ducă la capăt sacrificiul.

Doar că s-a dovedit că spiritele pădurii nu-i doreau moartea. Se tot loviseră de oameni şi nu-i puteau înţelege. Aceste fiinţe ciudate cînd fugeau din calea lor urlînd, cînd îi sfidau. Aveau nevoie de un tălmaci, de cineva care să-nţeleagă şi pădurea, şi pe oameni. Şi fata era taman ce le trebuia. I-au dat puterea lor şi i-au dat în grijă pădurea şi pe toate vietăţile care vieţuiau acolo. Dar au pus-o sub jurămînt ca, în fiecare generaţie, o fată să-i fie juruită pădurii. Şi, atîta timp cît oamenii îşi vor ţine jurămîntul, pădurea va dăinui în pace şi oamenii de asemenea. Din acea fată s-a născut neamul bunicii. Cu puterile pe care le căpătase, fetei nu i-a fost greu să atragă şi alţi oameni spre acest loc. Şi a fost mereu în stare să-i apere de cei cu gînduri vrăjmaşe. Şi neam de neamul ei şi-au ţinut făgăduiala alegînd - atunci cînd venea timpul - pe fata menită pădurii.

***

Lia deschise ochii. În faţa ei, bunica stătea dreaptă, aţintind-o cu privirea. O aură de putere o înconjura pe bătrînă - putere căreia fata nu-i rezista. Se ridică şi ea, pregătindu-se să-şi accepte destinul. Ştia ce are de făcut. Visul pe care-l visase de cîte ori adormise pe furtună - şi pe care nu şi-l amintise niciodată pînă atunci - îi arăta calea.

Era protectoarea pădurii, paznic şi îndrumător. Era doar una dintr-un şir, toate de acelaşi sînge, unse în negura vremilor ca mame ale pădurii. Chicoti în sine. Mai erau numite şi Muma Pădurii şi nu chiar fără temei. Cei care căutau să distrugă fără pricină nu o dată au avut de-a face cu această faţă a lor. Putea fi şi zîna cea bună care-i ajuta pe cei necăjiţi, satele de sub poala pădurii fiind tot sub mîna ei. Putea privi în trecut la amintirile înaintaşelor căci, deşi carnea era muritoare, spiritul mamei pădurii era nemuritor şi se întrupa mereu - din generaţie în generaţie - risipindu-se în neant doar odată cu moartea ultimului copac al pădurii. Şi mai ştiu un lucru, care-i cernu cenuşă-n suflet. Ştiu că zilele bunicii ei erau numărate, căci numai atunci cînd ultimul înveliş muritor se apropie de trecere spiritul mamei pădurii îşi căuta un alt purtător. Cît despre Lia - fata de la oraş care venea acolo doar în vizită - ea încă trăia, dar nu mai avea putere să decidă. Cunoştinţele ei vor fi bune pentru Mama Pădurii, o vor ajuta să apere mai bine pădurea de cei care veneau din alte locuri şi aveau alte idei decît localnicii. Poate că partea de suflet care era Lia era sfîşiată de sentimentul pierderii, dar, din păcate pentru ea, nu avea de ales. Nu avusese alegere încă din clipa naşterii.

Undeva, în adîncul pădurii, un stei cu vîrful retezat îi aştepta sacrificiul.